

Nicolae Grosu, *Managementul carierei*, Bucuresti Editura Humanitas 2005

Creșterea reprezentativă pentru gândirea autorului, *Managementul carierei* se înscrie într-un nou tip de abordare a aspectelor practice complexe ale afirmării individului în structura societății contemporane. Autorul analizează în cele 279 de pagini locul și rolul persoanei în viața socială, din perspectiva mijloacelor pe care trebuie să le pună în operă, pentru a se afirma, pentru a-și asigura succesul. Și pentru că, de multe ori, individul nu ține sau nu poate, din motive diferite - mai cu seamă de natură psihologică - să se înscrie pe traiectoria cerințelor dialogului interuman din lumea modernă, lucrarea lui Nicolae Grosu îi vine, în mare măsură, în ajutor.

Nimic superfluu sau stufos în aceste pagini, nimic incert sau deficient, totul având aici simplitatea armonică a clarității, totul fiind guvernat de liniile de forță ale unei admirabile coerențe argumentative, în care experiența și cultura autorului se dovedesc impresionante, iar

spontaneitatea stilistică și rigoarea, remarcabile. De aceea, se poate spune că *Managementul carierei* constituie un ghid, o călăuză în care, înțelegându-l pe care autorul o are de transmis ajunge de multe ori să capete formă, cadența rafinată a maximei, ce bucură deopotrivă mintea și, de ce nu, simțul estetic al cititorului.

Structura tripartită a lucrării - *orientarea profesională, angajarea în muncă și promovarea în carieră*, ca tot atâtea demersuri sistematice de durată scurtă și medie, deci de factură tactică - descrie evoluția firească pe care orice individ o are de parcurs pe firul demersului sistematic de lungă durată, de factură strategică, volumul având grupate la sfârșit și 20 de anexe de mare importanță pentru înțelegerea procesului argumentativ, precum și un glosar și o bibliografie.

Prin înțelegerea sa structurată, prin abordarea interactivă, personalizată, prin trimiterea culturală cu ample deschideri, *Managementul carierei* are ca obiectiv major pregătirea în vederea integrării eficiente pe piața muncii prin: • dobândirea încrederii în sine și construirea unei imagini pozitive privind reușita profesională; • luarea unor decizii adecvate în contextul mobilității condițiilor sociale și profesionale; • înțelegerea și utilizarea modelelor de funcționare a societății și de schimbare socială.

Așadar, *Managementul carierei* - operă încadrabilă în categoria micilor enciclopedii, a ghidurilor practice, a vademecurilor necesare celor ce vor să iasă în lumea reușitei profesionale - are toate atuurile să cunoască succesul de librărie. ■

SANDOR SKULTETY

Ștefan Zeletin, *Din țara Măgarilor. Însemnări*, București, Editura Nemira, 2005

Cum în primii ani după ce am scos capul în lume, mi s-a întâmplat nu o dată, ca, răspunzând unor camarazi la întrebarea de unde sunt eu „de pământ”, acești să exclame, afixându-mi un zămbet oarecum îngâmbur și ironic: „Aha, ești din țara Măgarilor!” Astfel am aflat că dincolo de „hotarele” ei, zona din care provin, adică nord-estul județului Teleorman, mai este numită așa pentru simplul fapt că aici se întâlnesc pe metru pătrat cele mai multe exemplare ale acestui răbdător, de ce să nu recunoaștem, simpatic patrupeț. Ce nu țiam eu atunci și cu atât mai puțin, nici camarazii mei nu țiau este amănuntul că, în 1916, filozoful și sociologul Ștefan Zeletin (1882-1934) publica o carte* aparent comică, în realitate extrem de tragică, din care rezultă că, de fapt, *Țara Măgarilor* este toată țara românilor, adică propria patrie a autorului. Scrisă sub imperiul ochului resimțit imediat la revenirea în patrie după absolvirea studiilor în străinătate, „inspirată” de continua stare de degradare umană ce i-a amplificat trauma declanșată, probabil, de sângeroasa reprimare a Rîșcolii din 1907, cartea este, după cum remarcă „prefațatorul” ediției actuale, „un demers autobiografic deghizat în alegorie”. Tratată cu ironie, dar mai ales cu adâncă durere, cartea intrigă, provoacă și revoltă. Nimeni nu scapă de acidul din penița autorului, nici măgarii la trup, adică țărani, sâlbici, hărțuiți și chinându-se cu ceapă și cu mămăligă, nici măgarii de la oraș, care cunosc un lux ce îl depășește pe acela din Apus, dar care nu izbutesc să disimuleze murdăria sufletească. Nu scapă, firește, nici armata care, reprimând Rîșcolia din 1907, nu făcuse altceva decât să călăuzească în planul experienței artei militare. „...Armata nu mai trăse în bordeie, ci doar în forturi betonate. Trebuia să fie umplut acest gol experimental! S-a aflat cu uimire că tunul distruge o colibă cu acoperiș de țesătură mai ușor decât un fort betonat! Cei unsprezece mii de măgari omorâți la sațe nu pot fi imputați nimănui, când este vorba de un astfel de interes înalt [tiințific...].” Cu reflecții de genul în țara lor (a măgarilor n.n.), valoarea nu se poate impune; trebuie să fie mai întâi recunoscută în străinătate sau măgarii nu iartă niciodată unuia dintr-ai lor faptul de a se fi ridicat deasupra mediei**. Ștefan Zeletin reușește să bată timpul și lucrul acesta este suficient, cred, pentru a vă stârni curiozitatea să vedeți cum și cât de actuală rămăsese. ■

Locotenent-colonel DAN GÎJU

*Ștefan Zeletin, *Din țara Măgarilor. Însemnări*, publicată într-o nouă ediție anul acesta de Editura Nemira, cu o notă de C.D. Zeletin, 200 p., 199.000 lei

**„Cadavru să fii, și-ți izbesc mormântul cu căpota; cenușă să fii, și-ți zdrobesc cinic urna mortuară, de-ți împrăștie praful oaselor în cele patru vânturi ale cerului, căci ei n-au liniște în suflet până nu se convingă că sub ștergutul talent s-a ascuns tot un măgar ca dânsii, și pentru asta nu se sfîșesc să tulbure nici liniștea solemnă a mormintelor”

Conf. univ. dr. Mircea Vladu, *Înzestrarea forțelor de geniu potrivit cerințelor războiului viitorului*, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2006,

Elaborată de un colectiv de ofițeri din Centrul de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici”, sub coordonarea colonelului conf. univ. dr. Mircea Vladu, lucrarea *Înzestrarea forțelor de geniu potrivit cerințelor războiului viitorului* (Editura

Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2006, 166 p.) pornește de la ideea că „forțele de geniu au încetat de mult să mai fie o armă de asigurare”, în multe din armatele lumii acestea devenind forțe luptătoare, eventual de sprijin și asigurare. Cu misiuni din cele mai complexe, care vizează asigurarea mișcării forțelor și până la scoaterea din funcțiune a infrastructurii teritoriale de importanță deosebită sau refacerea acesteia, forțele de geniu tind să (re)capete și în armata noastră noi valențe, conform cu ceea ce se constată la armatele aliate. Iar cartea pe care tocmai o semnăăm, prin punerea în oglindă a ceea ce au alții cu ceea ce avem noi, vine să justifice, întrucâtva, de ce este imperios necesar să se acorde importanță cuvenită modernizării, respectiv dotării geniușilor români cu tehnice, materiale și instrucțiuni specifice armatelor NATO. (D.G.) ■